

Sygn. akt VII Ka 592/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie VII Wydział Karny Odwoławczy

w składzie

Przewodniczący SSO Małgorzata Tomkiewicz

Protokolant st. sekr. sądowy Marta Borowska

po rozpoznaniu w dniu 1 października 2014 r

sprawy **D. S.**

obwinionej o wykroczenie z art. 96§3 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinioną

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie IX Wydziału Karnego

z dnia 30 kwietnia 2014 sygn. akt IX W 928/14

I.zaskarżony wyrok zmienia jedynie w ten sposób, że przyjmuje, iż kierujący pojazdem T.o nr. rej. (...)w dniu 7 sierpnia 2013r. o godz. 18.14:30 w miejscowości S., (...) gmina O., przekroczył dozwoloną prędkość jazdy o 33 km/h, poruszając się z prędkością 73 km/h;

II.w pozostałym zakresie wyrok ten utrzymuje w mocy;

III.zwalnia obwinioną od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt. VII Ka 592/14

UZASADNIENIE

D. S. została obwiniona o to, że w okresie od dnia 29 sierpnia 2013 roku do dnia 3 marca 2014 roku, będąc właścicielem samochodu marki T.o nr rej. (...), wbrew obowiązkowi nie udzieliła Straży Miejskiej w O., uprawnionej z mocy ustawy, wiadomości co do tożsamości użytkownika ww. pojazdu. Kierujący tym pojazdem w dniu 7 sierpnia 2013 roku o godz. 18.14.30 w miejscowości S.(...) gmina O., przekroczył dozwoloną prędkość jazdy o 37 km/h, poruszając się z prędkością 73 km/h (dopuszczalna prędkość w miejscu kontroli: 40 km/h), tj. o wykroczenie z art. 96 § 3 kw.

Sąd Rejonowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2014 roku w sprawie o sygn. akt IX W 928/14 orzekł:

I. obwinioną D. S. uznał za winną popełnienia zarzuconego jej czynu i za to z mocy art. 96 § 3 kw skazał ją na karę grzywny w wymiarze 300 złotych;

II. na podstawie art. 624 § 1 pkp w zw. z art. 119 pkp zwolnił obwinioną od kosztów postępowania i opłaty.

Apelację od powyższego orzeczenia wniosła obwiniona, zaskarżając je w całości i zarzucając Sądowi Rejonowemu naruszenie przepisów postępowania poprzez dokonanie dowolnej oceny jej wyjaśnień, skutkującej popełnieniem błędu w ustaleniach faktycznych i niezasadnym przyjęciem, że miała możliwość wskazania faktycznego

użytkownika pojazdu w czasie popełnienia wykroczenia, podczas gdy właściwa ocena tego dowodu doprowadziłaby do przyjęcia ustaleń przeciwnych. W konsekwencji wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez jej uniewinnienie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionej nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy w sposób precyzyjny podał podstawę prawną, która obligowała obwinioną do wskazania uprawnionemu organowi osobę prowadzącą stanowiący jej własność pojazd, w czasie popełnienia wykroczenia w dniu 7 sierpnia 2013 roku. Zasadnie też podkreślił, że obwiniona miała możliwość wypełnienia nałożonego na nią obowiązku poprzez alternatywne wskazanie osób, które mogły w określonej dacie kierować pojazdem, w sytuacji w której nie miała pewności, komu konkretnie w danym dniu udostępniła samochód do prowadzenia. Takie wskazanie pozwoliłoby organom prowadzić dalsze czynności celem ustalenia osoby prowadzącej wskazany pojazd.

W niniejszej sprawie obwiniona konsekwentnie odmawiała wskazania osoby, której użyczyła samochód do prowadzenia (k. 6, 10), nie dokonała tego również na rozprawie (k. 41). Podkreślić przy tym należy, że obwiniona nie podnosiła okoliczności, jakoby prowadzić samochód T. w dniu 7 sierpnia 2013 roku mogła osoba jej nieznana bądź też wbrew jej woli. W zaistniałej sytuacji również w ocenie Sądu Okręgowego jej sprawstwo i wina nie budzą wątpliwości.

Podnoszona w apelacji okoliczność, że obwiniona nie jest w stanie ustalić, czy to jej córka czy też syn prowadzili w danym dniu samochód jest bez znaczenia, gdyż jak wskazał w uzasadnieniu Sąd Rejonowy, obwiniona mogła alternatywnie wskazać krąg osób, co do których miała świadomość, że mogły one, za jej przyzwoleniem, w określonym dniu, kierować pojazdem marki T. o nr. rej. (...).

Nadmienić przy tym należy, że zgodnie z Uchwałą Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2014 roku o sygn. akt. I KZP 16/14, której nadano moc zasady prawnej, strażnicy gminnej (miejskiej) przysługują uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach o wykroczenia z art. 96 § 3 kodeksu wykroczeń.

Jednocześnie wychodząc poza granice zarzutu apelacyjnego Sąd Okręgowy zmienił opis czynu przypisanego obwinionej, przyjmując, że kierujący pojazdem T.o nr rej. (...)w dniu 7 sierpnia 2013 roku o godz. 18.14.30 w miejscowości S.(...) gmina O., przekroczył dozwoloną prędkość jazdy o 33 km/h, poruszając się z prędkością 73 km/h. Sąd miał tu na uwadze zaistniałą w zarzucie sformułowanym przez oskarżyciela, a powieloną w wyroku sądu pierwszej instancji, sprzeczność, jakoby poruszanie się z prędkością jazdy 73 km/h, przy prędkości administracyjnie dopuszczalnej w wymiarze 40 km/h skutkowało jej przekroczeniem o 37 km/h. Jakkolwiek z akt sprawy wynika, że rzeczywista prędkość podczas kontroli wynosiła 77 km/h (k. 5), to kierunek zaskarżenia wyroku Sadu Rejonowego nie pozwolił na dokonywanie w nim zmian o charakterze dla obwinionej niekorzystnym. Skutkowało to możliwością zredagowania opisu czynu zarzuconego obwinionej jedynie we wskazany wyżej sposób.

O kosztach Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw. Sąd skorzystał z możliwości przewidzianej w art. 624 § 1 kpk, zwalniając obwinioną z obowiązku zapłaty zryczałtowanych wydatków za postępowanie przed sądem drugiej instancji w oraz opłaty na skutek uznania, że konieczność ich poniesienia byłaby dla niej zbyt uciążliwa. Obwiniona jest bowiem osobą o stosunkowo niewielkich dochodach (ok. 1000-2000 złotych miesięcznie), mającą na utrzymaniu dwoje dzieci.